RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 100.623 van 7 november 2001
in de zaak A. 95.194/XIV-5084.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Tsjechische nationaliteit, op 4 september 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 28 september 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 2 maart 2000 en zich vluchteling verklaren op 3 maart 2000; dat op 27 maart 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 3 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn ;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren, dat luidt als volgt:

> "Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.
>
> Dat de bestreden beslissingen het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schenden, wanneer deze stellen dat verzoekers niet alle mogelijkheden tot bescherming in hun land hebben uitgeput, niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen beroep konden doen op de Tsjechische autoriteiten en dat ook niet kan worden besloten, in hoofde van verzoekers tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.
>
> Dat verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat verzoekers niet alle mogelijkheden tot bescherming in hun land hebben uitgeput en niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen beroep kon doen op de Tsjechische autoriteiten. Verweerder verwijst hierbij naar informatie waaruit blijkt dat de Tsjechische autoriteiten initiatieven ontwikkelen om voor alle Tsjechische staatsburgers bescherming te waarborgen en om de algemene situatie van de zigeuners in het land te verbeteren (BBC-SWB dd. 14 december 1998, UNHCR: Guidelines relating to the eligibility of Czech Roma asylum seekers, dd. 16 april 1998; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, Positie van Roma in Tsjechië, 22 maart 1999; Country

Reports on human Rights Practices for 1999). Nog volgens verweerder blijkt uit diverse persberichten dat de autoriteiten optreden tegen het geweld door skinheads (BBC-SWB dd. 3 december 1998, 11 mei 1998, 25 maart 1998).

Dat verzoekers opmerken dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich grondig te informeren over de toestand van de Roma-minderheid in Tsjechië, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Dat verweerders 'optimistische' informatie aangaande de verbetering van de algemene situatie van de zigeuners in Tsjechië, weerlegd wordt door mensenrechtenrapporten aangaande Tsjechië.

Dat verweerder uit het rapport van het U.S. Departement of State, 'Czech Republic, Country Report of Human Rights Practices for 1999', dd. 25.02.2000 enkele positieve punten filtreerde doch nalaat rekening te houden met het gegeven dat de Roma in Tsjechië anno 1999 wegens hun origine nog steeds het slachtoffer zijn van armoede, werkloosheid, discriminatie, geweld, analfabetisme, slechte behuizing en ziektes. Pogingen om de toestand van deze bevolkingsgroep te verbeteren hebben weinig effect soms alsgevolg van de onverzoenlijke houding van de lokale autoriteiten. Uit het rapport blijkt verder dat de Roma in Tsjechië vaak het slachtoffer zijn van gewelddaden van skinheads. Veelal weigeren de Tsjechische politie en rechtbanken deze gewelddaden tegen de Roma te beschouwen als racisme. Bij sommige geweldplegingen tegen Roma wordt zelfs door de Tsjechische autoriteiten geen onderzoek ingesteld.
(http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/czechrep.html, "national/racial/etnic minorities").

Dat het mensenrechtenorgaan van de Verenigde Naties, het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, in haar eindbesluiten van haar 57ste zitting dd. 14.08.2000 Tsjechische autoriteiten berispte voor haar wettelijke discriminatie van de Roma op het gebied van behuizing, onderwijs en opleiding. De Tsjechische justitie werd een lakse houding verweten in de aanpak van het aanzetten tot vreemdelingenhaat en het toenemende geweld tegen minderheidsgroepen zoals de Roma. (cf. http://www.unher)

Uit een rapport van het 'European Roma Rights Centre', nr 3, 1999, blijkt eveneens dat de Roma anno 1999 nog steeds wegens hun origine worden aangevallen, gediscrimineerd en mishandeld. Deze misdaden evolueren in stijgende lijn. Uit het rapport blijkt eveneens duidelijk dat de Roma in geen geval de bescherming kunnen inroepen van de Tsjechische autoriteiten daar deze in de meeste gevallen weigeren gewelddaden tegen de Roma te beschouwen als racistisch gekleurd (cf. http://www.errc.org).

Dat uit vermelde rapporten duidelijk blijkt dat de situatie van de zigeuners in Tsjechië geenszins is verbeterd en dat voor de Roma-minderheid in geen geval bescherming is verzekerd.

Dat in het licht van voormelde recente informatie (stijging cijfer misdaden begaan tegen Roma, weigering Tsjechische autoriteiten aan de Roma voldoende bescherming te geven) verweerder in de bestreden beslissing geenszins kon stellen dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij geen beroep konden doen op de Tsjechische autoriteiten en geenszins kon stellen dat in hoofde van verzoekers geen vermoeden van gegronde vrees, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, aanwezig is.

Dat het derhalve absoluut niet kan volstaan de asielaanvragen van verzoekers af te wijzen louter en alleen op basis van het feit dat de toestand van de Roma in Tsjechië zou verbeterd zijn. Dat immers deze informatie van verweerder weerlegd wordt door voormelde mensenrechtenrapporten.

Dat de asielaanvragen van verzoekers onvoldoende onderzocht werden door verweerder, dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de toestand in verzoekers land van herkomst. Dat de beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn.";

2.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in essentie aanvoeren dat, wat het motief betreft dat de verzoekende partijen niet alle mogelijkheden tot bescherming in hun land hebben uitgeput en niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen beroep konden doen op de Tsjechische autoriteiten, de eerste verwerende partij, alvorens een beslissing te

nemen, heeft nagelaten zich grondig te informeren over de toestand van de Roma-minderheid, waardoor de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden, dat de optimistische informatie over de verbetering van de algemene situatie van de zigeuners in Tsjechië, wordt weerlegd door mensenrechtenrapporten aangaande Tsjechië, dat het derhalve absoluut niet kan volstaan de asielaanvragen af te wijzen louter en alleen op basis van het feit dat de toestand van de Roma in Tsjechië zou verbeterd zijn;

2.2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij op omstandige wijze uiteenzet waarom haar aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat die redenen tweëerlei zijn; dat de commissaris-generaal het eerste motief als volgt motiveert:

> "Vooreerst dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas in enige mate ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat wanneer hij door skinheads met zijn auto van de weg gereden werd, hij in een rivier terecht kwam (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal en in een verklaring bij zijn beroepschrift verklaarde betrokkene echter dat hij bij dit incident met zijn auto tegen een boom botste (verhoorverslag p. 6). Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat zijn dochter sinds ze in het opvangcentrum verbleven niet meer naar school ging (verhoorverslag p. 3). Betrokkenes echtgenote verklaarde voor het Commissariaat-generaal echter dat hun dochter tot en met oktober 1999 naar school ging (verhoorverslag p. 4). Betrokkene verklaarde verder ook dat de politie twee maal naar het opvangcentrum is gekomen na klachten van andere bewoners (verhoorverslag p. 4), hetgeen door zijn vrouw echter expliciet ontkend werd (verhoorverslag p. 4).";

Overwegende dat de verzoekende partijen tegen dit weigeringsmotief geen kritiek uitbrengen; dat dit een determinerend motief is op grond waarvan de commissaris-generaal alleen al de aanvraag van de eerste verzoekende partij niet-ontvankelijk kon verklaren; dat het andere motief waarop de bestreden beslissing steunt derhalve slechts ten overvloede geldt, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissing niet kan aantasten;

2.2.1.3. Overwegende dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij op omstandige wijze uiteenzet waarom haar aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat die redenen tweëerlei zijn; dat de commissaris-generaal het eerste motief als volgt motiveert:

> "Vooreerst dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas in enige mate ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat wanneer haar vriend door skinheads van de weg gereden werd hij in een rivier terecht kwam (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal en in een verklaring bij haar beroepschrift verklaarde betrokkene echter dat haar vriend bij dit incident tegen een boom botste (verhoorverslag p. 3). Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat haar dochter tot en met oktober 1999 naar school ging (verhoorverslag p. 4). Betrokkenes vriend verklaarde voor het Commissariaat-generaal echter dat zijn dochter sinds ze in het opvangcentrum verblijven niet meer naar school ging (verhoorverslag p. 3). Betrokkene verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken

dat haar dochter problemen kende op school (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat haar dochter op school geen problemen kende (verhoorverslag p. 4). Verder verklaarde betrokkenes vriend voor het Commissariaat-generaal dat de politie twee maal naar het opvangentrum is gekomen na klachten van andere bewoners (verhoorverslag p. 4), hetgeen door betrokkene echter expliciet ontkend werd (verhoorverslag p. 4).";

Overwegende dat de verzoekende partijen tegen dit weigeringsmotief geen kritiek uitbrengen; dat dit een determinerend motief is op grond waarvan de commissaris-generaal alleen al de aanvraag van de tweede verzoekende partij niet-ontvankelijk kon verklaren; dat het andere motief waarop de bestreden beslissing steunt derhalve slechts ten overvloede geldt, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissingen niet kan aantasten;

2.2.2. Overwegende dat wat de door de verzoekende partijen aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, uit het hiervoor overwogene volgt dat de verzoekende partijen zich niet nuttig op die schending kunnen beroepen, nu zij de motieven van de bestreden beslissingen blijken te kennen en er in het middel kritiek op uitoefenen;

2.2.3. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 1, A, (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen betreft, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het onderdeel van het middel in zoverre het de schending inroept van deze bepaling niet ontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen verder niet uiteenzetten op welke wijze het door hen aangevoerde artikel 52 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt miskend; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven november tweeduizend en één, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**